

vil endnu være i frisk Minde, og den just omdelte Beretning fra Toldudvalget kan ellers fortælle herom. Men Hovedsagen var, at der gik lang Tid, og mens Græsset gror, dør Horsemor. Meget har sikkert faaet varig Skade, meget er ogsaa bukket under i den Tid — noget skulde maaske ogsaa bukke under —, men andet har dog heldigvis bevist sin Livskraft, og der er Tegn paa, at store Omraader kan udvise en Bedring, at Forholdene altsaa har rettet sig.

De to af Lovforslaget omfattede Industrier, Tobaksindustrien og Skotøjsindustrien, staar da sikkert som de mest betydningsfulde truede Produktionsgrene, hvis Eksistens i Øjeblikket staar paa Spil. I ellefte Time søger man nu at komme dem til Hjælp, idet det er givet, at i alt Fald disse to Industrier ikke kan nøjes med den almindelige Henvisning til de fortsatte Toldlovsforhandlinger, som man ellers nu maa lade sig nøje med. Jeg vil dog tilføje, at jeg i øvrigt, maaske noget i Modsætning til ærede foregaaende Talere, gerne modtager denne Henvisning til Toldlovsforhandlingerne som et Udtryk for Villie til positiv Handling i den kommende Samling, navnlig naar den er suppleret med en Erklæring om, at Regeringen, saaledes som jeg har forstaaet det af den hidtil førte Politik, med disse Foranstaltninger ingenlunde har udtømt Arten af sine ekstraordinære Kriseforanstaltninger. Betydning, og en væsentlig Betydning, tillægger jeg endvidere det Tilsagn, der indeholdes i Skrivelsen fra den højtærede Handelsminister til Industriraadet, offentliggjort i Bladene i Dag og i Gaar, om Undersøgelse ved en sagkyndig Kommission af Forholdene i det Land, der nu tages til Mønster i de foreliggende Foranstaltninger, nemlig Svejts. Jeg tror, at en objektiv, autentisk Udredning af dette Lands Krisepolitik, dens Forudsætninger, dens Virkninger og dens Teknik vil være af stor Betydning og Værdi for Fremtiden. Men jeg vil ogsaa gerne tilføje, at jeg mener, at denne Værdi allerede tidligere burde være tilført vore hjemlige Dispositioner til Gavn baade for denne rent teoretisk set og for dens Omsætning i Handling.

Om selve Lovforslaget skal ogsaa jeg indskrænke mig til faa Bemærkninger. Jeg

vil da sige, at selvfølgelig maa man ikke, navnlig ikke med den Tid, der er tabt, vente sig Vidundere med det samme som Følge af disse Foranstaltningers Gennemførelse. En vis Tid til at bedømme Virkningerne maa ganske sikkert udkræves. Samtidig skal det fra vor Side betones, at vi venter, at Industrien selv vil forstaa Betydningen af, at denne Lov ikke misbruges. Vi sætter vor Tillid til det frivillige Selvkontrolsystem, som skal hindre en uredelig Udnyttelse af dette System. Hvis dette System skulde følges af nye Tvangsforholdsregler, som vi endnu har i frisk Minde, vilde vi fra vort Partis Side, som principielt hævder Frihed i Omsætning og Produktion, stille os særdeles køligt overfor dette Lovforslag. Men her er det jo netop, at det System, man vil indføre, har haft og har den store Fordel, at det praktisk talt lader Importen fra de valutnormale Lande fri og derved sikrer den fair Verdensmarkedets Pris som den bedste Prisregulator paa vort indenlandske Marked, medens det kun er den rent abnorme Oversvømmelsesimport fra de valutavage Lande, der holdes i Ave — og end ikke denne holdes fuldkomment ude, men der gives den en vis Margin, saaledes at ogsaa den kan virke ud fra et prisregulerende Synspunkt ogsaa paa de Forhold, der knytter sig til Prispolitik. Vi kan derfor paa dette vigtige Omraade af Loven ganske tiltræde de Veje, som den højtærede Handelsminister har skitseret at ville følge.

Det vil selvfølgelig ikke kunne undgaas, at Foranstaltninger som denne, samtidig med at de gavner og støtter, her og der vil kunne føles generende og hemmende. Heroverfor vil jeg da blot til Slut paa kalde Forstaaelsen af, at de privat-egoistiske Hensyn i denne Situation maa vige for en samfundssolidarisk Forstaaelse af, at saaledes som denne Dumpingkonkurrence har udviklet sig, saaledes kan det ikke blive ved at gaa videre, uden at vi alle indirekte og direkte vil faa det at føle paa en Maade, overfor hvilken de enkelte Ulemper, man nu maa resignere overfor ved denne Lovs Gennemførelse, vil være for intet at regne. Det er jo saaledes, og jeg tror, det erkendes fuldt ud i dette høje Ting, at vi paa afgørende Om-